

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

[REDACTED]
doručuje se do: [REDACTED]

Váš dopis značky

Naše značka
MK 52689/2011 OLP

Vyřizuje/linka
Strupek Petr JUDr. / 318

V Praze dne:
07.10.2011

Věc: Poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Dne 7. 10. 2011 byla Ministerstvu kultury elektronickou poštou doručena žádost ze dne 7. 10. 2011 evidovaná pod č.j. MK 51806/2011 POD, kterou podal [REDACTED] nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], a to v následujícím znění:

„Dobrý den, dovoluji si Vás tímto ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu informacím, požádat o poskytnutí kopie rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 36139/2011 OLP, kterým bylo rozhodnuto o podnětu kolektivního správce [REDACTED]. Kopie výše uvedeného rozhodnutí postačí zaslat anonymizované elektronicky na tuto emailovou adresu v jakémkoliv běžném formátu (doc, pdf, apod.). Za zaslání rozhodnutí předem děkujeme.“

Ministerstvo kultury tímto v souladu s § 4 zákona č. 106/1999 Sb. plně vyhovuje výše uvedené žádosti a požadované informace zasílá žadateli na e-mailovou adresu uvedenou v žádosti.

Požadované informace jsou obsaženy v příloze v souboru PDF, ve kterém je naskenováno rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 36139/2011 OLP ze dne 21. 7. 2011.

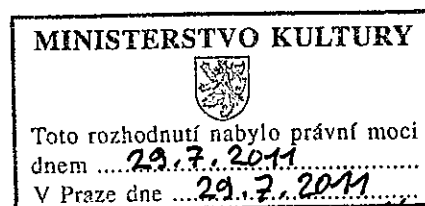
Mgr. Jan Hubka
předseda rozkladové komise
a ředitel odboru legislativního a právního
Ministerstva kultury

Ministerstvo kultury

odbor legislativní a právní
Maltézské náměstí 1
118 01 Praha 1 - Malá Strana
IČO: 00023671 ①

MUDr. Jiří Besser
ministr kultury

V Praze dne 29. července 2011
Č.j.: MK 36139/2011 OLP
Vyřizuje: JUDr. P. Strupek

R o z h o d n u t í

Podle ustanovení § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“), na základě podnětu ze dne 2. 12. 2010 (doplněného podáním ze dne 4. 4. 2011), který podal kolektivní správce [redacted] IČ: [redacted], se sídlem [redacted], jsem v přezkumném řízení, které bylo zahájeno mým usnesením č.j. MK 2427/2011 OLP ze dne 3. 5. 2011, přezkoumal pravomocné rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 6211/2010 OLP ze dne 3. 5. 2010, které nabylo právní moci dne 6. 5. 2010, kterým byl zamítnut rozklad [redacted] a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30. 10. 2009. Podle § 97 odst. 3, § 99 odst. 2 a § 95 odst. 6 správního řádu jsem v přezkumném řízení na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodl

n á s l e d o v n ě :

**pravomocné rozhodnutí ministra kultury
č.j. MK 6211/2010 OLP ze dne 3. 5. 2010
se s účinností ode dne 6. 5. 2010 mění tak,
že jeho výrok zní následovně:**

**rozhodnutí Ministerstva kultury
č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30. 10. 2009
se zrušuje a řízení se zastavuje.**

O d ů v o d n ě n í :

[redacted] v podaném podnětu z důvodu tvrzené nezákonnosti přezoumávaného rozhodnutí navrhuje zahájit přezkumné řízení, pozastavit vykonatelnost a jiné právní účinky přezkoumávaného rozhodnutí a zrušit přezkoumávané rozhodnutí spolu s jím potvrzeným prvoinstančním rozhodnutím.

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Podnětem napadeným rozhodnutím ministra kultury č.j. MK 6211/2010 OLP ze dne 3. 5. 2010 byl zamítnut rozklad [redacted] a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30. 10. 2009, kterým bylo rozhodnuto, že [redacted] porušuje povinnost uzavírat s uživateli předmětů ochrany smlouvy za přiměřených podmínek, stanovenou kolektivnímu správci v § 100 odst. 1 písm. h) zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským, a o změně některých zákonů, v platném znění (dále též „autorský zákon“), tím, že požaduje po uživateli nepřiměřenou výši odměn jako podmínku pro uzavření licenční smlouvy. Ministerstvo kultury proto tímto rozhodnutím uložilo [redacted] povinnost k nápravě porušení povinnosti, a to snížením sazby odměn na přiměřenou výši. Ke splnění uvedené povinnosti stanovilo lhůtu 60 dní od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Podnět [redacted] ze dne 2. 12. 2010 (doplněn podáním ze dne 4. 4. 2011) k zahájení přezkumného řízení obsahuje následující okruhy námitek:

[redacted] má za to, že prvoinstanční rozhodnutí o nepřiměřenosti navrhované výše odměn naráží na limity výkonu státní moci správním orgánem. V dané věci jde o vztah soukromoprávního charakteru a k řešení konfliktů jsou povolány obecné soudy.

Dle názoru [redacted] Ministerstvo kultury svou zákonnou kompetenci realizovalo v řízení o udělení oprávnění, kdy mělo k dispozici návrh sazeb, které bude kolektivní správce při výkonu kolektivní správy vyžadovat, i odhad předpokládané výnosnosti kolektivně spravovaných práv. Ministerstvo kultury tedy mělo veškeré podklady, aby určilo, zda odměna je či není přiměřená a zda je žadatel vzhledem k těmto podkladům způsobilý k výkonu kolektivní správy práv.

[redacted] dále napadá argumentaci Ministerstva kultury o nepřiměřenosti odměn, která se vztahuje k počtu autorů, jež kolektivní správce vyplácí. [redacted] zdůrazňuje, že u práv povinně kolektivně spravovaných zastupuje kolektivní správce ze zákona všechny nositele práv, bez ohledu na to, zda tito s ním mají uzavřenu smlouvu či se přihlásili k evidenci.

[redacted] uvádí, že odměna se vždy vyplácí na konkrétní dílo a užití (nikoli na autora), tudíž je třeba zkoumat relevantně díla, jejich rozsah a rozsah jejich užití u kolektivních správců. [redacted] se navíc domnívá, že u nového kolektivního správce lze předpokládat nárůst počtu zastupovaných nositelů práv. [redacted] v této souvislosti upozorňuje, že v době vydání prvoinstančního řízení zastupovala 157 autorů, zatímco v době podání podnětu již 209 autorů.

[redacted] znovu namítá podjatost úředních osob [redacted] a způsob vyřízení této námítky v přezkoumávaném rozhodnutí. V podnětu je nově uplatněna námitka podjatosti vůči Václavu Riedlbauchovi, který vykonával funkci ministra kultury v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

Na základě uvedeného podnětu jsem následně usnesením č.j. MK 2427/2011 OLP ze dne 3. 5. 2011 zahájil v této věci přezkumné řízení, což jsem odůvodnil takto:

Na základě posouzení obsahu podnětu a příslušného správního spisu dle § 94 odst. 1 správního řádu jsem dospěl k závěru, že lze důvodně pochybovat o souladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy a proto mi nezbylo než tímto usnesením zahájit podle § 96 odst. 1 správního řádu přezkumné řízení, v němž se napadené pravomocné rozhodnutí přezkoumá podle § 94 a násl. správního řádu. Toto usnesení o zahájení přezkumného řízení se vydává dle § 96 odst. 1 správního řádu v objektivní lhůtě do 12 měsíců ode dne nabytí

právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, která uplyne dne 6. 5. 2011. Rovněž subjektivní lhůta 2 měsíce je zachována.

V odůvodnění cit. usnesení jsem dále uvedl, že důvodné pochybnosti o souladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy se týkají řešení právních otázek vyplývajících z protichůdných výkladů některých ustanovení autorského zákona. Především se jedná o základní otázku, zda je či není dána pravomoc Ministerstva kultury regulovat sazby odměn v rámci výkonu dohledu nad kolektivními správci, tj. vlastně provádět cenovou regulaci. V této souvislosti bude nutno objasnit, v jakém rozsahu a vzájemném poměru jsou v institutu kolektivní správy autorských práv obsaženy prvky soukromoprávní a veřejnoprávní. Konkrétně jde o to, zda je Ministerstvo kultury oprávněno rozhodnutím dle § 103 odst. 2 písm. c) autorského zákona kolektivnímu správci uložit povinnost snížit sazby na „přiměřenou“ výši v situaci, když Ministerstvo kultury postupem dle § 103 odst. 2 písm. b) autorského zákona zjistí, že kolektivní správce porušuje povinnost uzavírat s uživateli předmětů ochrany smlouvy za „přiměřených“ podmínek, která je kolektivnímu správci uložena v § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona, tím, že požaduje po uživateli „nepřiměřenou“ výši odměn jako podmínku pro uzavření licenční smlouvy.

Rovněž jsem v cit. usnesení zdůraznil, že vyřešení otázky pravomoci je základním předpokladem pro řešení dalších sporných otázek. Proto se v odůvodnění tohoto usnesení blíže nezabývám dalšími spornými otázkami vymezenými v ostatních námitkách podnětu, jako je např. otázka, jak byla vyřešena námitka podjatosti vznesená vůči řediteli odboru autorského práva [REDAKCE], který vedl předmětné správní řízení v prvním stupni.

V souladu s § 94 a násl. správního řádu jsem pak v přezkumném řízení přezkoumal napadené rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 6211/2010 OLP ze dne 3. 5. 2010 a jím potvrzené prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30. 10. 2009 (dále též „přezkoumávaná rozhodnutí“), včetně řízení jež mu předcházelo, a to zejména s přihlédnutím k námitkám obsaženým v podnětu [REDAKCE].

Na základě komplexního přezkoumání věci ve všech souvislostech jsem dospěl k závěru, že autorský zákon, ve znění platném v současnosti a též v době vydání přezkoumávaných rozhodnutí ministra kultury a Ministerstva kultury, nekonstituuje zákonnou pravomoc Ministerstva kultury vést správní řízení o výši odměn, přičemž mám za to, že v této oblasti je naopak dána pravomoc soudů rozhodovat v občanskoprávním řízení o výši odměn, neboť vztah mezi uživatelem autorského díla a kolektivním správcem je soukromoprávního charakteru a do tohoto vztahu nemůže zasahovat správní orgán. Přezkoumávaná rozhodnutí o nepřiměřenosti navrhované výše odměn tedy překračují limity výkonu státní moci z důvodu absence kompetence správního orgánu. Nezbylo mi proto, než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku, tj. v přezkumném řízení postupem podle § 97 odst. 3 a § 95 odst. 6 správního řádu změnit rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 6211/2010 OLP ze dne 3. 5. 2010 tak, že jeho výrok zní následovně: prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 9656/2009 OAP ze dne 30. 10. 2009 se zrušuje a řízení se zastavuje.

K výše uvedenému závěru jsem dospěl na základě následujících úvah a hodnocení:

Především je nutno vycházet z toho, že omezení oprávnění Ministerstva kultury jako správního orgánu vykonávat veřejnou moc vychází z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kterým je stanoveno, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Konkrétně je toto omezení

působnosti Ministerstva kultury dáno působností jiných orgánů veřejné moci, které jsou povolány k ochraně práv, jimiž dle čl. 90 Ústavy jsou orgány moci soudní. Soudům je dle § 7 občanského soudního řádu (dále též „o.s.ř.“) svěřena kompetence rozhodovat spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a z obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Přezkoumat potom, zda odměna požadovaná kolektivním správcem je obvyklá a přiměřená, pak přísluší obecným soudům (viz konstantní soudní rozhodování i ve věci jiných kolektivních správců, např. Nejvyšší soud č.j. 30 Cdo 2277/2007 aj.). V dané věci je nutno vycházet ze skutečnosti, že v právě řešené otázce probíhaly či probíhají soudní řízení, jejichž předmětem je zaplacení autorských odměn ze strany uživatelů kolektivnímu správci [REDAKCE]. Mnoho z těchto řízení již bylo skončeno vydáním rozhodnutí soudu, které nabylo právní moci. Tato soudní řízení jsou vedena s odkazem na § 7 o.s.ř. a § 40 a násl. autorského zákona. Ve věci odměn za užití děl mistrů zvuku rozhodovala řada soudů, neboť ty jsou příslušné k rozhodování v daných otázkách ex lege (viz § 40 autorského zákona, § 7 o.s.ř., § 9 odst. 2 písm. b) o.s.ř.). V řadě případů soudy rozhodly, že autorská odměna, kterou účastník požaduje v daném konkrétním případě, je oprávněná a zavázaly uživatele tuto odměnu uhradit. Ve dvou případech byla věc přezkoumávána oběma vrchními soudy, které verdikt potvrdily (rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 10. 2008, č.j. 1 Co 335/2007-66, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11.11.2008, č.j. 3 Co 21/2008-197). V řadě dalších případů soudní řízení probíhá a soudy zkoumají výši sazby k námitkám uživatelů (uživatel totiž může namítat dle § 100 odst. 6 autorského zákona, aby bylo přihlédnuto při stanovení výše sazby k jeho specifickému postavení - písm. a), b) cit. ust. nebo k regionu a místu, v němž k užití dochází - písm. c) cit. ust. anebo účelu, způsobu a rozsahu a okolnostem užití - písm. d) cit. ust. Žádný obecný soud dosud nejudikoval, že by odměny vybírané účastníkem byly neoprávněné, ale naopak řada soudních rozhodnutí o oprávněnosti požadavku [REDAKCE] nabyla právní moci (např. Vrchní soud v Praze č.j. 3 Co 21/2008-197, Vrchní soud v Olomouci č.j. 1 Co 335/2007-66, Krajský soud v Hradci Králové č.j. 16 C 156/2007-17, Krajský soud v Ústí nad Labem č.j. 34 C 57/2007-15 aj.).

Současně mám za to, že žádné ustanovení autorského zákona výslovně nepřiznává Ministerstvu kultury pravomoc svými správními rozhodnutími regulovat výši odměn. Pokud si Ministerstvo kultury tuto pravomoc přisvojilo pouze na základě vlastního výkladu značně neurčitých, obecných a nepřehledných ustanovení § 103 odst. 2 písm. c), § 103 odst. 2 písm. b) a § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona, pak je takový postup v rozporu s výše cit. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V demokratickém právním státě by právě v takových případech, kdy správní orgán vrchnostensky rozhoduje o právech a povinnostech jemu nepodřízených subjektů, měla být jeho pravomoc přehledně, jednoznačně a srozumitelně upravena v zákoně. Proto pokud by taková pravomoc Ministerstva kultury měla existovat, tak by jí jistě zákonodárce v autorském zákoně takto zřetelně vymezil. Ostatně tato značná neurčitost a nepřehlednost autorského zákona je nejen v neprospěch dotčených subjektů, ale nakonec i samotného správního orgánu - Ministerstva kultury, které za celou dobu účinnosti této právní úpravy vedlo pouze toto jediné správní řízení o přiměřenosti odměn. O neurčitosti autorského zákona svědčí mj. ta skutečnost, že předmětné prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva kultury obsahuje výrok, který je svou neurčitostí v podstatě nevykonatelný, neboť se v něm pouze uvádí, že kolektivnímu správci [REDAKCE] se ukládá povinnost výši sazeb odměn „přiměřeně snížit“. Žádné konkrétnější určení ve výroku není obsaženo, ačkoliv povinnosti lze ukládat pouze výrokem správního rozhodnutí. Ostatně nelze opomenout, že v době před zahájením tohoto jediného řízení, kdy ale již byla účinná předmětná právní úprava (§ 103 odst. 2 písm. c), § 103 odst. 2 písm. b) a § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona, Ministerstvo kultury zastávalo právní názor, že v této oblasti nemá pravomoc

regulovat výši odměn - viz záznam o jednání s kolektivními správci a uživateli předmětů ochrany ze dne 30. 7. 2008, kde Ministerstvo kultury zastávalo stanovisko, že cit.: „ministerstvo nedisponuje žádnými pravomocemi, pokud jde o určení výše odměny požadované jednotlivými kolektivními správci a že o výši odměny může rozhodnout pouze soud.“.

Při svém rozhodování jsem dále vycházel z premisy, že v licenčním vztahu vystupuje na místo autora jeho nepřímý zástupce - kolektivní správce, který sjednává licenční smlouvy (srov. § 100 odst. 2 autorského zákona). Správní orgán pak nemůže diktovat či jiným způsobem omezovat smluvní volnost obou subjektů - autora a uživatele, nemůže vstupovat do právních vztahů mezi uživatelem a kolektivním správcem, resp. nositelem práv a posuzovat výše autorských odměn. Není-li v této věci výslovně založena kompetence správního orgánu přezkoumávat návrh výše odměn kolektivním správcům v zákoně (tj. ex lege), je správní řízení vedeno mimo rámec působnosti správního orgánu, jestliže v dané věci jde o soukromoprávní charakter vztahu, k jehož řešení jsou povolány obecné soudy. Pokud by správní orgán mohl rozhodovat o soukromých vztazích nepodřízených subjektů, bylo by pak jeho rozhodnutí přezkoumatelné postupem dle § 244 an. o.s.ř. Platné znění autorského zákona však, jak již bylo uvedeno výše, žádnou kompetenci Ministerstvu kultury ve vztahu k návrhu výše odměn nesvěřuje - srov. § 100 odst. 1 písm. s) autorského zákona. Autorský zákon se tak odlišuje od jiných norem, které takovou kompetenci správním orgánům výslovně i v oblasti regulace cen svěřují - takové svěřením se však musí stát výslovně ex lege a být odůvodněné - srov. např. podle § 108 odst. 1 písm. f) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických telekomunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, Českému telekomunikačnímu úřadu.

Dále jsem shledal, že Ministerstvo kultury sice souhlasilo, že v daném případě rozhoduje ve věci soud, nicméně zároveň odkazovalo na svou pravomoc zkoumat, zda kolektivní správce neporušuje povinnosti uložené mu autorským zákonem, mezi které podle jeho názoru spadá i povinnost poskytovat oprávnění k užití předmětů ochrany za přiměřených podmínek včetně návrhu výše sazeb. Předchozí ministr kultury ve svém rozhodnutí ze dne 3. 5. 2010 dospěl k závěru, že oprávnění Ministerstva kultury vychází z § 103 odst. 2 písm. c), § 103 odst. 2 písm. b) a § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona. Zdůvodnění, že má jít o vyvážení silnější smluvní pozice plynoucí z monopolu kolektivního správce, neboť uživatel nemá možnost výběru, s jakým kolektivním správcem smlouvu uzavře, však dle mého názoru není přiléhavé. Je totiž vyloučeno, aby státní orgán vyvažoval smluvní pozici jiných subjektů při jednání s kolektivním správcem. Takové oprávnění nemá správní orgán ani přiznáno v § 100 odst. 7 autorského zákona, podle kterého kolektivní správce je povinen vyžádat si stanovisko při zpracování sazebníku odměn od sdružení uživatelů; o ministerstvu se však v daném ustanovení nehovoří. Stejně tak nelze přijmout argumentaci ohledně slabšího postavení uživatele. Ten je totiž dostatečně chráněn ust. § 100a autorského zákona, ze kterého vyplývá, že kolektivní správce, popřípadě jím zastoupený nositel práv, nemůže uplatňovat zdržovací nárok (§ 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona), ani nárok na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštní úpravy tohoto zákona (§ 40 odst. 4 autorského zákona) z neoprávněného zásahu do kolektivně spravovaného práva nebo ohrožení takového práva, pokud uživatel nebo osoba oprávněná hájit zájmy v ní sdružených uživatelů řádně a bez zbytečných průtahů vede s příslušným kolektivním správcem v souvislosti s takovým zásahem či ohrožením práva jednání směřující k uzavření smlouvy vyžadované tímto zákonem, nebo pokud souhlasí v této souvislosti s využitím zprostředkovatele podle tohoto zákona (§ 102 autorského zákona). Pokud uživatel vede s kolektivním správcem řádně jednání o uzavření smlouvy či souhlasí s využitím zprostředkovatele, pak vůči němu nemůže

kolektivní správce uplatnit zdržovací nárok (tj. uživatel může díla užívat) ani nárok na vydání dvojnásobku obvyklé odměny (sankční nárok). V případném soudním řízení pak uživatel nepodstupuje žádné riziko a může se domoci svých práv. Dle § 100a autorského zákona je to kolektivní správce, kdo musí v soudním řízení prokázat oprávněnost žádané sazby.

Na základě výše uvedeného proto považuji za nesouladné se shora citovanými ustanoveními právních předpisů, aby Ministerstvo kultury určovalo závazným způsobem, k jaké výši odměn by měla jednání mezi kolektivním správcem a uživatelem dospět, když tento závěr by měl dopad na všechny kolektivní správce. S ohledem na uvedenou pravomoc soudů projednávat právní věci mezi uživateli předmětů ochrany a kolektivními správci za autory, je dle ust. § 159a odst. 4 o.s.ř. s odkazem na odst. 1 cit. ustanovení pravomocné rozhodnutí soudu ve věci odměn požadovaných účastníkem řízení správní orgán povinen respektovat a je pro něj v tomto smyslu závazné (cit. § 159a odst. 4 o.s.ř.: „V rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány.“). Touto problematikou se zabývala rovněž odborná literatura, podle níž, je-li rozhodnuto soudem pravomocně ve věci samé, vzniká překážka věci rozhodnuté a v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky nemůže být věc projednávána znovu (srov. § 159a o.s.ř.), tedy ani v případně nově zahájeném řízení před správním orgánem“ ([REDAKCE] Soudní řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem, [REDAKCE]). Pokud je tedy soudy rozhodováno o těchto vztazích mezi kolektivním správcem a uživatelem, není možné, aby v dané věci jednal (znovu či ex post) správní orgán. Tímto souběhem totiž nastává rozpor se základními zásadami demokratického právního státu, který je založen na principu důsledné dělby moci, kdy si správní orgán nesmí přisvojovat rozhodovací pravomoc v oblastech, které jsou vyhrazeny nezávislému soudnímu rozhodování, tím spíše pokud v této věci byla soudy vydána pravomocná rozhodnutí. Nerespektováním zásady dělby moci navíc dochází k popření zásady ochrany dobré víry a principu právní jistoty.

Mám tak za to, že pokud by správní orgán dospěl na rozdíl od obecného soudu k jinému právnímu závěru ohledně přiměřenosti odměn, došlo by k porušení principů demokratického právního státu (především principu právní jistoty) a rovněž k porušení pravidla formální a materiální právní moci rozhodnutí orgánu veřejné moci (soudu), které nabylo právní moci (viz § 159a odst. 5 o.s.ř. „Jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.“). Je proto vyloučeno, aby soudy pravomocným způsobem rozhodly v konkrétních případech, že výše odměny, kterou účastník žádá, je v souladu s autorským zákonem, avšak správní orgán by dospěl k závěru opačnému. I správní orgán je vázán takovým soudním rozhodnutím. Stejně tak i podle § 52 odst. 2 s.ř.s. o jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází. I pro toto řízení je třeba vycházet ze skutečnosti, že výši odměn přezkoumávají civilní soudy. Pro správní orgán platí rovněž cit. zásada, že není oprávněn si učinit úsudek, jestliže o těchto otázkách (výše odměn) probíhá soudní řízení (§ 57 odst. 2 správního řádu) a je povinen své řízení přerušit (§ 64 správního řádu). To platí v případě, kdy soudní řízení v daných právních otázkách běží, přičemž řada z nich byla již pravomocně rozhodnuta.

Výše uvedené závěry rozhodně nemají znamenat, že autorským zákonem (§ 103 odst. 2 písm. c)) není vůbec dána kompetence Ministerstva kultury k dohledu nad kolektivními správci ve věci dodržování povinností při uzavírání smluv s uživateli předmětů ochrany. Jsem však přesvědčen, jak podrobně popisují výše, že Ministerstvo kultury nemá bez

výslovného zákonného zmocnění nebo jednoznačného stanovení povinnosti kolektivního správce kompetenci k regulování soukromoprávních vztahů v oblasti autorskoprávní.

Vzhledem ke shora popsané absenci kompetence Ministerstva kultury pro vedení řízení o výši odměn jsem se proto již nezabýval dalšími v podnětu namítanými pochybeními Ministerstva kultury a předchozího ministra kultury, kterých se měli dle názoru [REDAKCE] dopustit při vedení řízení a při vydávání přezkoumávaných rozhodnutí, neboť předmětné řízení nemělo být ani zahajováno.

K projednání věci byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, podat ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení rozklad. O rozkladu proti tomuto rozhodnutí rozhoduje ministr kultury. Rozklad se podává u Ministerstva kultury, Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1 - Malá Strana nebo elektronicky na adresu epodatelna@mkcr.cz.

MUDr. Jiří Besser
ministr kultury

[REDAKCE]
Na vědomí obdrží:
Ministerstvo kultury, OAP, zde

